

ningen, bliver det druknet i voluminøse love og hundredvis af nye paragraffer.

Det er ikke sundt for et demokrati, at de små og store initiativer, der bliver taget i befolkningen, i virksomhederne og i det hele taget i den private sfære, altid bliver mødt med voldsomme lovgivningsinitiativer med det ene formål at få fanget enhver borger ind i det store statsnet.

Danmark er ikke blevet et bedre land, et bedre samfund efter denne her folketingssamling. Tværtimod, så har maskinen for længst nået det punkt, hvor den er løbet løbsk, og borgere såvel som virksomheder er blevet påtvunget alt for mange nye byrder.

Se, havde regeringens lovgivningsmani så det formål at udvirke et samfund med større retfærdighed og mere velfærd, kunne der da selvfølgelig findes argumenter for de mange regler. Men det er jo ikke tilfældet.

Kun hos den særlige elite af topfolk inden for den offentlige sektor, hos pamperne i boligbevægelsen eller i de pseudo virksomheder, som er dopet med offentlige tilskud – ja, kun hos dem – er der grund til at se tilbage på denne her folketingssamling med glæde. De har fået noget ud af det. De sørger for at få del i de goder, som af den store statskasse bliver delt ud; det er de mange folk, der udelukkende lever af at følge i halen på de politiske ting, der foregår her i Folketinget. Aldrig før har de offentligt ansatte nemlig haft så mange nye kolleger at byde velkommen, aldrig før er kammeraterne i den socialdemokratiske familie blevet forgyldt så meget som netop i disse år.

Vi har diskuteret det tidligere i dag. Alle statistikerne siger, at inden for en 10-års-periode får man 100.000 nye offentligt ansatte. Men ikke nok med de 100.000 nye offentligt ansatte: hver eneste af dem skal jo i vore dage både have kuglepen og pc. De skal have en bygning at være i. De skal have et skrivebord at sidde ved, og så går de store bevillinger ud af statskassen.

Regeringens politik over for den almindelige dansker er derimod præget af en herremandsmentalitet, som præger de forskellige elitesocialister, der i dag sidder og leder vores samfund. De folk, der gennem dagligt slid forsøger at holde sammen på familien og på tilværelsen, bliver betragtet som nyttige arbejdsbier, der kan få lov til at samle honning ind, mens regeringens biavler skatteministeren stadig hyppigere tømmer bitavlerne for honning og giver befolkningen dårlig og usund erstatning i stedet i form af billigt sukkervand.

For der skal jo penge ind i statskassen. I øjeblikket er det jo nærmest sådan, at skatterne fosser ind i statskassen, for det er man nødt til at sørge for. Man er nødt til at blive ved med at have disse enorme stigninger i indtægterne, ellers er man ikke i stand til at dække de stigende udbetalinger af tilskud til de mange forskellige venner rundt omkring.

Udgangspunktet for debatterne er jo hver gang, at alle pengene bør være i statskassen. Det er i hvert fald sådan, at hver gang enten finansministeren eller skatteministeren skal forsvare de nye initiativer, bruger man den argumentation, at der er en ulighed. Der er nemlig nogle mennesker, som er i stand til selv at beholde lidt af deres penge, og de skal altså i statskassen. Og det er selvfølgelig, fordi man har det ideologiske udgangspunkt, at alle pengene skal være i statskassen og derfra deles ud til dem, der opfører sig ordentligt.

Der opstår panik, når man konstaterer enkelte provenuedgange, man er straks parat til at dæmme op, man kalder det oven i købet skatteværn, altså at man sørger for med stadige stigninger i nye lovgivningsparagraffer at værne mod, at befolkningen opfører sig fornuftigt.

Specielt når man ser på de mange nye initiativer, der er omkring miljøafgifter og grønne skatter, hænger argumentationen ikke sammen. Man bruger det argument, at afgifterne og skatterne bliver indført, fordi vi skal spare på ressourcerne. Og når så befolkningen sparer på ressourcerne, falder provenuerne fra de pågældende skatter og afgifter; dermed opstår der disse provenuefald, og panikken breder sig i regeringen.

Den danske befolkning er nemlig så tynget af skatteåget, at den efterhånden ikke orker mere. Befolkningen er blevet gjort til simple tiggere, der konstant må stille sig op i køen og bede om almisser i form af offentlige tilskud bare for at holde minarinen på brødet.

Den familie, der sidder ved aftenkaffen og evaluerer sin situation, kan konstatere, at familiens økonomi i vore dage er skruet sådan sammen, at begge er nødt til at gå på arbejde for at tjene tilstrækkeligt til statskassen.

Skattetrykket, får man at vide igennem dagspressen og de hånlige bemærkninger fra regeringen, er jo faldende eller i hvert fald ikke stigende. Men det er jo, fordi skattetrykket af teknikerne, af politikerne, bliver målt i forhold til vores bruttonationalprodukt, og så ser det ud, som om skatten ikke er stigende. Men bruttona-